

Aquesta classificació pot semblar amb tot una mica arbitrària. Només després de temptatives sagaces, un metge-poeta podrà prejudicar dels èxits probables de les seves barreges de mesures poètiques.

Conec una nerviosa a la qual l'estrofa, constituïda per tres alexandrins, seguit d'un vers de deu síl·labes, porta una excellent gaubança. "Aquest vers curt, després dels tres alexandrins, em diu ella, s'envola i se m'emporta amb ell".

Aquest procediment curatiu—diu el comentarista de *Le Scalpel*—es veu ben bé que no deu ésser aplicat sense discerniment i sense una seriosa preparació, gairebé una especialització. Som lluny del temps en què l'heroi d'Edmond Picard, a la *Veillée de l'Huïée* guaria tots els mals amb el ritme d'un vulgar tambor. I ja no acceptem les idees de Verlaine, que demanant

De la musique avant toute chose

es permetia aquest consell, certament nefast, per a alguns pacients:

et pour cela, préfère l'impair!

Hom farà llegir al malalt estrofes de Malherbe amb un dosatge tan minucios com si se li receptés atropina o digital.

Preveig, per un temps proper, que els professors de terapèutica, ja els coneixem bé prou!, tots n'estaran cofois. Portaran a llurs cursos—fins ara, cal confessar-ho, molt arran de terra—un capítol en el qual es deuran mostrar homes d'imaginació i crítics literaris.

I quina fóra pels farmacèutics—dels quals n'hi ha que es barallen i amb talent, amb una i altra musa—quan hauran d'omplir els armaris de llurs botigues d'obres poètiques. I hauran de desxifrar receptes com aquesta:

R/

La vaga dels ferrers (Coppée)
un exemplar.

Llegeixin-se sis versos, mitja hora després dels àpats principals.

R/

Diccionari de les rimes de Richet
un exemplar

Escriure dues quartetes a l'esmorzar. I un sonet abans d'anar al llit.

Hom podria anar lluny per aquesta via, i multiplicar els trets d'una ironia fàcil. Detenim-nos i demanem perdó a Apol, que ha estat potser inspirador d'aquesta col·lisió de les arts i la medicina."

INDIVIDU I ESTAMENT MEDIC

El Dr. Homer, president de la "Medical Society", de Londres, ha consagrat el seu discurs inaugural, a diferents problemes de moral professional. El discurs publicat a *The Lancet*, de 13 d'octubre, conté molts paràgrafs instructius i nombrosos detalls que indiquen les preocupacions actuals dels nostres confreres anglesos. Cal retenir uns paràgrafs en els que el Dr. Horder assenyala el perill de certes iniciatives individuals en tractar-se de qüestions que deuen ésser resoltes per tot el cos mèdic sencer.

Els paràgrafs de referència diuen:

"Quan un malalt cerca un consell en allò que fa referència a la seva salut, el metge que no s'interessi sobre els antecedents d'aquest pacient, en la seva vida, en el seu treball, en els seus costums, en el seu medi familiar, en les seves ambicions, en els seus temors, en les seves joies i en les seves tristesses, minva fortament el seu poder de servir-li d'ajuda. Només per un coneixement profunditzat del caràcter del malalt podem esperar salvar-lo. I si aquesta regla coneix algunes excepcions en els casos simples i banals, hi ha, no obstant, molts pocs malalts que es presenten a nosaltres i als quals no tingui aplicació.

Així mateix la manca d'interès de la medicina per les qüestions referents els grups socials diversos o la societat en general, i dels quals depenen, en últim terme, la prosperitat i la felicitat, és lamentable, pel mateix motiu. Les línies de conducta canvien sovint; la medicina no té més que l'elecció entre dues actituds pel que respecta aquesta constant modificació de la vida; ella pot guiar i fins a cert punt controlar, en aquest mosaic, els elements que estan en relació amb el nostre art, o bé se n'aparta i deixa que la societat se'n cuidi ella sola. Si acceptem la primera actitud (i jo penso que és la bona, i que devem adoptar-la per un deure envers els nostres consemblants), és essencial que l'examen d'aquests elements i de les línies de conducta que s'hi refereixen, sigui emprès per grup que representin el nostre estament ans